

skuelighed paa Finansloven, skal jeg her ved tillade mig at anbefale paa det bedste til Tingets Velvillie.

Rambusch: De Fordele, det foreliggende Lovforslag medfører, ere saa klart fremstillede af den højtærede Finansminister, at man ikke behøver at dvæle længe derved; de ere væsentlig af regnskabsmæssig Art, og enhver, der har haft med større Regnskaber at gøre, ved, hvor megen Betydning det har, at det til en vis Grad simplificeres. Tilbage staar kun for os at undersøge, om der ikke mulig med Lovforslaget er forbundet Ulemper, som ikke komme rigtig frem i, hvad der foreligger, og som man nødvendigvis maa tage noget Hensyn til. Disse Ulemper kunde tænkes at være af 2 Arter, enten retslige, idet man kunde spørge, om det er fuldstændig berettiget at inddrage denne Fond i Finanshovedkassen, eller praktisk, idet man kunde spørge, om der paa nogen Maade kan følge Ulemper eller Mangel paa Sikkerhed for dem, der skulde understøttes af denne Fond. Hvad nu de retslige Indvendinger angaar, forekommer det mig personligt, at Sagen maa være afgjort ved den Undersøgelse, der i Anledning af Lov af 9. April 1851 blev foretaget, og som fastslog, at der ikke var noget i Vejen for Inddragelsen af Søkvæsthusfonden under den almindelige Invalidefond, men paa den anden Side er det vist ikke nogen Hemmelighed, at der i mange Kredse, ogsaa i ret kyn-dige Kredse, i sin Tid er rejst Indvendinger imod Berettigelsen af denne Inddragelse. Selv om disse Indvendinger ikke skulde være grundede, kunde det jo nok have sin Betydning og Interesse at faa dem undersøgte og at faa grundig fastslaaet, at der er ingen Berettigelse i dem. Der er intet man maa være mere varsom med ved Lovgivningsvirksomhed, end at krænke Retsbevidstheden eller foretage nogen Handling, om hvis retslige Beføjelse der kan rejses Tvivl. Jeg tror derfor, det af dette Hensyn kan have sin Betydning at faa Sagen undersøgt grundig i et Udvalg.

Hvad dernæst de praktiske Hensyn angaar, ere de paagældende Forhold vel tilstrækkelig oplyste ved det, som foreligger. Men for at faa en fuldstændig Forstaaelse deraf, er det nødvendigt at se lidt paa selve Fondens Begrænsning og Betydning. Det er ikke alle Invalideforsørgelser, der skulde udredes af den almindelige Invalidefond, hvormed Lovforslaget alene beskæftiger sig. Af denne Fond skal afholdes

Pensioner og Invalideforsørgelser til Underklasserne, som enten skrive sig fra Bevillinger fra før 1851 eller fra de Bestemmelser, som ere lovmæssig fastsatte efter den Tid. Men ved Siden deraf er der mange Invalidere, der oppebære ekstraordinære Understøttelser, og disse afholdes ikke af denne Fond, men af den overordentlige Invalidefond. For at forstaa Forholdet mellem disse to Fonds, har det Betydning at undersøge de Grundbestemmelser, der findes i Loven af 9. April 1851 § 36, hvoraf jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse 2—3 Linier. Der hedder det: „Den overordentlige Fond maa ikke sammenblandes med den almindelige, og Statens Tilskud til denne sidste bestemmes derfor aldeles uafhængigt af førstnævnte Fond“. Derefter er det altsaa klart, at vi i dette Lovforslag ikke paa nogen Maade berøre eller have det allermindeste at gøre med den overordentlige Fond, som i Modsætning til den almindelige udelukkende er dannet af private Midler og administreres af en privat Komite, Centralkomiteen. Saa bliver der det Spørgsmaal tilbage, om der, ved at denne Fond gaar ind i Statskassen, opstaar nogen ringere Sikkerhed eller nogen mindre Betryggelse for Invaliderne. I saa Henseende kan jeg ikke se, der er noget at indvende. Det er allerede oplyst af den højtærede Finansminister, at Fonden ingenlunde er tilstrækkelig til sit Formaal. Fonden er bestemt udelukkende for de nys nævnte Formaal, men den er ikke tilnærmelsesvis tilstrækkelig dertil. Dens egne Indtægter udgøre omtrent en Fjerdedel af de Beløb, der tilskydes direkte af Statskassen, og kan Statskassen afgive de fire Femtedele af det hele, kan den vel afgive den femte Femtedel med. Men hvad der her navnlig er afgørende, er jo det, at Statskassen ved saaledes at tilskyde de fire Femtedele af den samlede Udgift allerede har det hele og fulde Ansvar, saaledes at den hele Sikkerhed maa søges hos den. Jeg tror derfor ikke, der i praktisk Henseende er noget som helst at tabe. De, der skulle have Understøttelse af denne Fond, miste ingenting; de faa akkurat de samme Understøttelser og den samme Sikkerhed for deres Udbetaling, naar denne Fond gaar ind i Statskassen, som de hidtil have haft. Der kan altsaa heller ikke i denne Henseende være noget som helst at indvende. Af den Grund kan jeg ganske rolig foreslaa Sagen fremmet, men jeg skal dog henstille, at det maatte komme i et Udvalg for at det Retsspørgsmaal, jeg før